

Yhdessä

Reitti lähimpään terveystakeskukseen vie puistoa halkovaa hiekkatietä. Pensasaidan vieressä on penkkejä. Varsinkin kauniina kesäpäivänä ne ovat ahkerassa käytössä. Joku istahtaa lukemaan kirjaa, toinen on sulkenut silmänsä ja toivoo saavansa lisää rusketusta. Joskus elokuussa penkit ovat täynnä läheisen koulun oppilaita. Meno on äänekkästä ja kännykät ahkerassa käytössä.

Kun viimeksi kuljin kohti terveystakeskusta, ohut lumikerros oli luonut pehmeän peiton. Osa puiden ja pensaiden lehdistä riippui yhä kiinni oksassa. Syksyn värit ja lumi luovat kauniita taideteoksia. Niitä ihaillessani huomasin että tien alkupäässä oleva penkki oli siirretty pois omalta paikaltaan. Se oli nyt kulmikkain toisen penkin kanssa. Mielenkiintoista! Lumipeite paljasti että siirto oli tapahtunut ennen lumen tuloa. Askelista päätellen joku oli harkinnut istahtahtamista, mutta luovuttanut. Penkki olisi kastellut aika ikävästi.

Kehitin mielessäni edellisten päivien tapahtumaa. Penkkien tarvitsijoita oli ehkä ollut puolisen tusinaa tai enemmänkin. Hyviä tuttuja varmaan, koska varmistivat että jokaiselle löytyy istumapaikka ja katsekontakti – penkit eivät ole kaikkein keveimmästä päästä. Keskustelun aiheita voi vain arvailla, mutta penkit kertoivat että he halusivat olla yhdessä: nähdä toisensa ja kuulla missä mennään.

Suomen 100-vuotisjuhlavuosi on nostanut esille kaikenlaista kansamme vaiheista. Yksi tärkeä sana on sopinut moneen tilanteeseen ja tapahtumaan. Sana on *yhdessä*. Meillä on lyhyt historia moneen toiseen kansaan verrattuna, mutta siihen mahtuu vaikeita vuosia. Niistä on selvitty juuri siksi että olemme löytäneet tapoja toimia yhdessä. Olin jatkosodan vuosina jo sen verran iso että pääsin mottimetsään nostamaan jonkun toisen samanikäisen kanssa halkoja pinoon. Pieni kirveen muotoinen rintamerkki on siitä muistona. Jokaista tarvittiin.

Mieleeni palautuu jostakin vuosien takaa laulun sanoja: ”Maailmamme risaisempi on kuin milloinkaan. Erilleen vain pyritään ja ovet suljetaan. Silti yli muurienkin meitä kutsutaan, kaikki toistaan tarvitsee. Käteeni tartu, on tiemme yhteinen, käteeni tartu, on määrä yhteinen, kaikki toistaan tarvitsee...

Sanoja eräästä toisesta laulusta: ”Jumalaa, sua ja mua tarvitaan...

Ei mitään lennokasta filosofiaa tai oppia! Ja silti elämän ydintä: kaikki toistaan tarvitsee. Löytyykö toisen ihmisen käsi, haluanko tarttua siihen tänään?